

vestlige Amter, og Ministeren nævnede de andre Tal, hvorefter det ikke var $\frac{8}{10}$, men kun $\frac{7}{10}$. Forskellen er jo ikke imponerende. I Virkeligheden er det en Ekstrabeskatning, man paalægger disse Egne, og Forholdet er, hvad en Mand derude fra ogsaa har skrevet til mig, at skal man af med en Tønde Rug og f. Eks. have en Tønde Majs i Stedet for, skal der følge en Femkroneseddél med, og skal man have en Tønde Byg i Stedet for Rug, skal der følge en Tikroneseddél med. Det synes de ikke om, og man kan heller ikke sige, at det er rigtigt.

Jeg ved godt, at den højtærede Minister med Hensyn til de Priser, der er satte ved Ekspropriationerne, i nogen Grad skyder sig ind under Vurderingskommissionen. Men det forandrer i Virkeligheden ikke Sagen, thi man maa jo kræve, at hvor der foretages Ekspropriationer, skal der gives fuldstændig Erstatning i Overensstemmelse med Grundloven. Jeg har ikke erfaret, at man f. Eks. ved Ekspropriationer ved Jernbaneanlæg nogen Sinde hartalt om Produktionsprisen. Jeg har aldrig hørt noget om, at naar en Mand f. Eks. har købt nogle Tønder Land Hede til 10 Kr. pr. Tønde Land, hvilken Pris en Gang har været ret almindelig for saadanne Jorder, og har opdyrket det, og lad os sige, at det staaer ham i f. Eks. 150 Kr. pr. Tønde Land — det er Produktionsprisen —, og der saa nogle Aar efter skal anlægges en Bane dér, og Jorden skal eksproprieres, men paa Grund af de stigende Ejendomspriser er denne Ejendom nu 300 Kr. værd pr. Tønde Land, skal han i Erstatning kun have Produktionsprisen for Ejendommen. Den højtærede Indenrigsministers mange og lange Udenlandsrejser for at bevise, at man ved fuldstændig Erstatning forstod noget andet end det, vi vil have lagt ind deri, har heller ikke virket særlig imponerende paa mig. Jeg synes i det hele ikke, at det Spørgsmaal er saa indviklet. Imidlertid forstaar man i disse Egne godt, og jeg forstaar ogsaa udmærket godt Regeringens mange Vanskeligheder, og vi er alle villige til at indrømme, at det er vigtigt, at der skaffes Brød billigt. I den Henseende har vi aldeles ikke forskellige Interesser. Jeg er vis paa, at der ikke er et Menneske i denne Sal, som ikke er enig i, at der bør skaffes Brød til rimelig Pris.

Til det ærede Medlem fra Lejre (Niels Frederiksen) vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem vilde forsvare Maksimalprisen, og det er heller ikke saa underligt, da han er Part i Sagen. I Anledning af, at vi har udtalt Ængstelse for, at Maksimalprisen skulde virke hem-

mende paa Importen, udtalte det ærede Medlem, at man med Sikkerhed kan sige, at Beholdningerne nok skal være tilstrækkelige, og derved, siger det ærede Medlem, er det Argument mod Maksimalprisen svækket. Men straks efter siger han, at hvis alle vil bidrage deres til, at Landets Korn bevares til Brød for Befolkningen, og Regeringen vil yderligere indkøbe et vist Kvantum, som ifølge de senere Tællinger erkendes for nødvendigt, kan man se Fremtiden i Møde med nogenlunde Tryghed. Altsaa, det ærede Medlem siger, at efter de sidst foretagne Optællinger er der Rug nok, saa at man ikke behøver at være ængstelig for Fremtiden, men straks efter siger han, at efter de senere foretagne Optællinger maa Regeringen dog indkøbe et vist Kvantum. Maaske det ærede Medlem kunde give en lidt nærmere Forklaring af, hvorledes det skal forstaas.

Jeg forstaar det ærede Medlem fra Lejre saaledes, at han mener, at man i de rugproducerende Egne ikke har mere Rug, end man selv har Brug for i de forskellige Husholdninger. Men dette er aldeles forkert. Foruden at have haft Rug nok til eget Brug til Brød har mangfoldige i disse Egne anvendt Rug til Svine- og Hestefoder, endda i meget betydelig Udstrækning, og saaledes er Forholdet selvfølgelig ogsaa nu. Netop derfor falder det særlig haardt for dem, at man nu ikke maa bruge Rug til Fodring. Det er naturligvis rigtigt, at mange derude ikke har mere Rug, end de skal bruge selv, men dersom man deraf skulde forledes til at tro, at de er lige glade med, hvordan det gaar med andre, tager man fuldstændig fejl. Jeg er saa heldig eller uheldig, at jeg ikke har Rug at sælge, men dersom man deraf skulde slutte, at jeg skulde være lige glad med, at man lader min Nabo, som maaske ligger inde med hundrede Tønder Rug, svare denne ekstra Skat, tager man fejl. Jeg synes, det er en fuldkommen forkert Moral at docere, at fordi man ikke selv rammes, skulde man være lige glad med, hvordan det gaar med ens Nabo. Jeg kender Eksempler paa Landmænd, som ligger inde med ret betydelige Beholdninger. Vi kan godt tænke os en Landmand, som har f. Eks. 100 Tdr. Rug, som han, for at tage det samme Tal, jeg nævnede før, muligvis faar 4 Kr. for lidt for Tønden af, hvilket vil sige, at Manden kommer til at svare en ekstra Skat paa 400 Kr. Ved Siden af kan der bo en Mand, som i og for sig sidder under de samme Forhold, men blot ingen Rug har, han kommer